

KOLUMNI

Kirkkolaiva 19.8.2009

Simon seurakunnan nuorisotyönohjaaja

Virpi Rajaniemi

Kummin ajatuksia

On siivouspäivä. Pölyrätti kädessäni pyörin ympäri asuntoa. Ämpäri liikahdaa, paikka vaihtuu ja seuraavaksi on vuorossa lasivitriini. Nappaan käteeni lähilyllä olevia tavaroita, kunnes käteni osuu kummitodistuksiin. Istahdan sohvan nurkalle kumihanskat kädessäni ja alan selata todistuksia. Minulla niitä on jo kolme.

Kummitodistus annetaan muistoksi kummille kastetilaisuuden jälkeen. Todistus kertoo siitä, että lapsen vanhemmat ovat osoittaneet luottamusta ja läheistä ystävyyttä kummia kohtaan. Kummin tehtävä on luottamustehtävä ja se kestää koko elämän ajan. Tehtävässään kummi saa olla vanhempien rinnalla lapsen elämänvaiheissa. Kummina olemisen ei pitäisi tarkoittaa pelkän hopealusikkakokoelman hankkimista. Lapsen pitäisi oppia tuntemaan kumminsä.

Kirkkojärjestyksessä määrätään, että kastettavalla lapsella tulee olla ainakin kaksi kummiä, jotka ovat konfirmoituja evankelis-luterilaista uskoa tunnustavan kirkon jäseniä. Kristillisessä kirkossa on jo toiselta vuosisadalta lähtien ollut tapana kutsua kummeiksi henkilöitä, joiden tehtävä on ollut toimia kasteen todistajina ja vanhempien apuna kristillisen kasvatuksen antamisessa.

Lapsi tarvitsee vanhempiensä rakkautta, tukea ja huomiota kasvaakseen aidoksi ihmiseksi. Hän tarvitsee rinnalleen myös muita läheisiä, aikuisia ihmisiä, jotka tukevat lapsen kasvua. Kummin lähellä lapsen tulisi kokea iloa ja turvallisuutta. Kummi on ystävänä sekä vanhemmille, että lapselle. Hänen tulisi olla turvallinen aikuishahmo lapsen elämässä ja olla aidosti kiinnostunut hänestä.

Ensimmäisten elinkuukausiensa ajan kummilapsi pysyy kiltisti kopassaan. Hetken päästä hän lähtee konttaamaan, nousee omille jaloilleen ja kävelee ulos kotiportista. Kompastelee omien koltostensa ja erehdystensä tielle. Kummi toivoo, että pysyisi tällä matkalla lapsen mukana. Jos hän ei aina pysy rinnalla, niin perässä. Perässä. Näköetäisyydellä. Kuulomatkan päässä. Niin lähellä lasta, ettei välimatka koskaan kasvaisi liian suureksi. Niin suureksi, että lapsi epäroisi lähestyä tai pyytää apua.

Muistellessani kastetilaisuuksia, syntymäpäiviä, itkuja, nauruja ja yhdessä vietettyjä hetkiä, pyyhin pölyt hyllyltä ja lasken todistukset takaisin vitriiniin. Samassa ovikello kilahtaa ja oven takana seisoo yksi kummilapsistani. Hän tuijottaa minua ruskeilla silmillään ja iloinen virne kasvoillaan alkaa kertoa päivän tapahtumia. Hymyillen jään kuuntelemaan pienen ihmisen kokemaa suurta seikkailua ja istahdan uudelleen sohvan reunalle. Ämpäri jää lattialle ja siivous saa nyt luvan odottaa. Hiljaa mielessäni kiitän Taivaan Isää kummilapsistani ja toivon heille siunausta ja johdatusta elämän teille.